

חק לישראל – פרשת שופטים יום ג'

תורה – דברים פרק יז'

(ו) על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המות לא יומת על פי עד אחד: (ו) על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המות לא יומת על פי עד אחד: (ו) על מימרו תריו סהרין או תלתא סהרין ותקטל דחיב קטול לא יתקטל על מימרו סהרין חד:

(ז) יד העדים תהיה בו בראשנה להמיתו ויד כל העם באחרונה ובערת הרע מקרבך: (ז) יד העדים תהיה בו בראשנה להמיתו ויד כל העם באחרונה ובערת הרע מקרבך: (ז) ידא דסהרין תהי בה בקרמיתא למקטלה וידא דכל עמא בבתרייתא ותפלי עבד דביש מבינה:

(ח) כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דין לדין ובין נגע לנגע דברי ריבת בשעריה וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיה בו: (ח) כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דין לדין ובין נגע לנגע דברי ריבת בשעריה וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיה בו: (ח) ארי ותכסי מנה שתגמא לדינא בין דמא לדמא בין דינא לדינא ובין מכתש סגירו למכתש סגירו שתגמי פלגתא דינא בקרויך ותקום ותסק לאתרא די יתרגי יי אלהיה בה:

(ט) ובאת אל הכהנים הלויים ואל השופט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט: (ט) ובאת אל הכהנים הלויים ואל השופט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט: (ט) ותיתי לות פהניא לואי ולות דינא די יהי ביומא האננו ותתבע ויחווין לך ית פתגמא דדינא:

(י) ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר יהוה ושמרת לעשות ככל אשר יורה: (י) ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר יהוה ושמרת לעשות ככל אשר יורה: (י) ותעבד על מימרו פתגמא די יחווין לך מן אתרא ההוא די יתרגי יי ותשר למעבד ככל די ילפנה:

רש"י

(ו) שנים עדים או שלשה – אם מתקיימת עדות בשנים למה פרט כך בשלשה להקיש שלשה לשנים מה שנים עדות אחת אף שלשה עדות אחת ואין נעשין זוממין עד שיזומו כולם:

(ז) כי יפלא – כל הפלאה לשון הזדלחה ופרישה שהדבר נבדל ומכוסה ממש: בין דם לדם – בין דם טמא לדם טהור: בין דין לדין – בין דין זכאי לדין חייב: ובין נגע לנגע –

בין נגע טמא לנגע טהור: דברי ריבות – שיהיו חכמי העיר חולקים בדבר זה מטמא וזה מטהר זה מחייב וזה מזכה: וקמת ועלית – מלמד שבית המקדש גבוה מכל המקומות:

(ט) הכהנים הלויים – הכהנים שיאלו משבט לוי: ואל השופט אשר יהיה בימים ההם – אפילו אינו כשאר שופטים שהיו לפניו אתה כריך לשמוע לו אין לך אלא שופט שבימך:

נביא – ישעיה פרק נא' כב'–כג' פרק נב' א'–ג'

(כב) בזה אמר אדניך יהוה ואלהיה יריב עמו הנה לקחתי מידך את כוס התרעלה את קבעת כוס חמתי לא תוסיפי לשתותה עוד: (כב) כדן אמר רבונך יי

חק לישראל – פרשת שופטים יום ג'

ואלהיך דעתיד למעבד פורענות דין עמה הא קבלית מן ידיך ית כסא דלוטא ית פילי כסא דחימתי לא תוסיפין למשתה עוד:

(כג) וְשִׁמְתִיהָ בְיַד מוֹגִיף אֲשֶׁר אָמְרוּ לְנַפְשׁוֹ שְׂחִי וְנַעֲבְרָה וְתִשְׁיִמֵי כְּאֶרֶץ גְּזוֹף וְכַחוֹז לְעֵבְרִים: (כד) ואמסרינה ביד דהוון מונן לייך דהוון אמרין לנפשיך אמאיכי ונעדי ואמאיכת כארעא יקריך והוית כשוק לעדן:

(א) עוֹרֵי עוֹרֵי לְבָשֵׁי עֶזְרָה צִיּוֹן לְבָשֵׁי בְגָדֵי תַפְאֲרָתָהּ יְרוּשָׁלַם עִיר הַקֹּדֶשׁ כִּי לֹא יוֹסִיף יָבֵא בָּהּ עוֹד עָרַל וְטָמֵא: (א) אתגלא אתגלא לבשי תוקפך ציון לבשי תושבחתך ירושלם קרתא דקודשא ארי לא יוספון ויעדון בייך עוד ערלין ומסאבין:

(ב) הַתְּנַעֲרֵי מֵעַפְרָה קוּמֵי שְׂבִי יְרוּשָׁלַם הַתְּפַתְחוּ \ (הַתְּפַתְּחִי) מוֹסְרֵי צִוְּאָרְךָ שְׂבִיָּה בַת צִיּוֹן: (ב) אתנפצי מעפרא קומי תבי על כורסי יקרא ירושלם אתפסקו חנקי צורכונ שביא כנשתא דציון:

(ג) כִּי כֹה אָמַר יְהוָה חֲנַם נִמְכַּרְתֶּם וְלֹא בְּכֶסֶף תִּגְאָלוּ: (ג) ארי כדנן אמר יי מגן אזדבנתון ולא בכסף תתפרקון:

רש"י

(כז) ויריב עמו – חקר ידן דין עמו: (כג) מוגיף – מניעיד ומטלטליך כמו והנה ההמון נמוג (ש"א יד) קרושלי"ר זלע"ז. שחי ונעזורה – על גביך: (ב) החנערי – חשקור"א זלעז כמנער חת הטלית. קומי – מן הארץ מגזרת לארץ תשז

(ישעיהו ג.) שבי – על הכסא. התפתחי – הוי נתרת. מוסרי – קריגול"ש זלע"ז. שביה – כמו שביה: (ג) חנם נמכרתם – על עסקי חנם הוא יכר הרע שאינו לכס לשכר. ולא בכסף תגאלו – חלא בתשובה:

בתובים – תהילים פרק עה' י"א' פרק עה' א'–ג'

(י) וְאֲנִי אֶגִּיד לְעֹלָם אֲזַמְרָה לְאַלְהֵי יַעֲקֹב: (י) ואנא אתני לעלם נסיא אשבח לאלהא דיעקב:

(יא) וְכָל קַרְנֵי רְשָׁעִים אֶגְדַּע תְּרוֹמְמֶנָה קַרְנוֹת צְדִיק: (יא) וכל תקוף רום רשיעיא אמאיך אתלשינן מתוקפיהון יתרומם תקוף רומהון דצדיקיא:

(א) לְמַנְצֶחַ בְּנִגִּינַת מְזֻמּוֹר לְאֶסֶף שִׁיר: (א) לשבחא בתושבחתא תושבחא על ידא דאסף שירא:

(ב) נוֹדַע בִּיהוּדָה אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל גְּדוֹל שְׁמוֹ: (ב) אתידע ברבית יהודה אלהא ברבית ישראל רב שמיח:

(ג) וַיְהִי בְשָׁלֹם סוּפוֹ וּמְעוֹנָתוֹ בְּצִיּוֹן: (ג) והוה בירושלם בית מקדשיה ומדור בית שכינת קודשיה בציון:

רש"י

(י) ואני אגיד לעולם – מאז והלאה את נקמתו וגזרתו: (יא) וכל קרני רשעים – של עמלק. אגדע – כענין שנא' (יחזקאל כה) ונתתי את נקמתי

בזכרם זיד עמי ישראל ישראל יגדעו קרן עמלק וגו' ואז תרוממני קרנות לדיקו של עולם ישראל שהם שבו של הקב"ה:

חק לישראל – פרשת שופטים יום ג'

משנה – סוטה פרק ו'

(א) מי שקנא לאשתו ונסתרה, אפלו שָׁמַע מְעוֹף הַפּוֹרְחַת, יוֹצֵיא ויִתֵּן כְּתוּבָה, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר, עַד שִׁישְׂאוּ ויִתְּנוּ בָּהּ מוֹזְרוֹת בְּלִבָּנָה:

רע"ב – (א) מי שקנא לאשתו ונסתרה אפילו שמע מעוף הפורח – שנסתרה: יוציא ויתן כתובה – ר' אליעזר לטעמיה לחמר בפ"ק סתירה לא צעיר עדות ואפילו עבד ואפילו שפחה נאמנים דהיינו נמי כעוף הפורח, לזאתקס סתירה לטומאה דכולהו מהימני צה, הלכך נאסרה עליו. ואם אינו רוצה להסקותה יוציא ויתן כתובה: רבי יהושע

אומר עד אחד אני ראיתיה שנטמאת, לא הייתה שותה. ולא עוד אלא אפלו עבד, אפלו שפחה, הרי אלו נאמנין אף לפסלה מכתבתה. חמותה ובת חמותה וצרתה ויבמתה ובת בעלה, הרי אלו נאמנות, ולא לפסלה מכתבתה, אלא שלא תשתה:

(ב) אָמַר עַד אֶחָד אָנִי רְאִיתִיהָ שִׁנְטַמְאָת, לֹא הִיְתָה שׁוֹתָה. וְלֹא עוֹד אֶלָּא אֶפְלוּ עֶבֶד, אֶפְלוּ שְׁפָחָה, הָרִי אֵלֶּוּ נְאֻמְנִין אִף לְפִסְלָה מִכְּתוּבָתָהּ. חֲמוּתָהּ וּבֵת חֲמוּתָהּ וְצָרְתָהּ וַיְבַמְתָּהּ וּבֵת בַּעְלָהּ, הָרִי אֵלֶּוּ נְאֻמְנוֹת, וְלֹא לְפִסְלָה מִכְּתוּבָתָהּ, אֶלָּא שְׁלֹא תִשְׁתֶּה:

רע"ב – (ב) אני ראיתיה שנטמאת – באותה סתירה, שהיא ע"פ עדים לר' יהושע, או ע"פ עוף הפורח לר' אליעזר: לא היתה שותה – דעד אחד נאמן צה אף להפסידה כתובתה שרגלים לדבר: אף לפסלה מכתובתה – שלא תשתה ולא תטול כתובתה: יבמתה –

(ג) שְׁהִיָּה בְּדִין, וּמָה אִם עֵדוֹת רֵאשׁוֹנָה שְׂאִין אוֹסְרֶתָה אֶסוּר עוֹלָם, אִינָה מִתְקַיֶּמֶת בְּפָחוֹת מִשְׁנַיִם. עֵדוֹת אַחֲרוֹנָה שְׂאֻסְרֶתָה אֶסוּר עוֹלָם, אִינּוּ דִין שְׁלֹא תִתְקַיֶּם בְּפָחוֹת מִשְׁנַיִם, תִּלְמוּד לֹמַר וְעַד אֵין בָּהּ, כָּל עֵדוֹת שִׁישׂ בָּהּ. קַל וְחִמּוּר לְעֵדוֹת הָרֵאשׁוֹנָה מֵעֵתָהּ, וּמָה אִם עֵדוֹת אַחֲרוֹנָה שְׂאֻסְרֶתָה אֶסוּר עוֹלָם, הָרִי הִיא מִתְקַיֶּמֶת בְּעַד אֶחָד. עֵדוֹת הָרֵאשׁוֹנָה שְׂאִין אוֹסְרֶתָה אֶסוּר עוֹלָם, אִינּוּ דִין שִׁתְּקַיֶּם בְּעַד אֶחָד, תִּלְמוּד לֹמַר (דברים כד) כִּי מִצָּא בָּהּ עֵרוֹת דְּבָר, וְלֹהֲלֹן הוּא אָמַר (שם יט), עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים יָקוּם דְּבָר, מַה לְּהֲלֹן עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים, אִף כָּאן עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים:

רע"ב – (ג) שהיה בדיון, ומה אם עדות ראשונה שאין אוסרתה אסור עולם, אינה מתקיימת בפחות משניים. עדות אחרונה שאוסרתה אסור עולם, אינו דין שלא תתקיים בפחות משניים, תלמוד לומר ועד אין בה, כל עדות שיש בה. קל וחמור לעדות הראשונה מעתה, ומה אם עדות אחרונה שאוסרתה אסור עולם, הרי היא מתקיימת בעד אחד. עדות הראשונה שאין אוסרתה אסור עולם, אינו דין שתתקיים בעד אחד, תלמוד לומר (דברים כד) כי מצא בה ערות דבר, ולהלן הוא אומר (שם יט), על פי שנים עדים יקום דבר, מה להלן על פי שנים עדים, אף כאן על פי שנים עדים:

ועד אין צה, וכל עד האמור בתורה סתם אינו אלא שנים, מדאילטריך קרא לומר (דברים יט) לא יקום עד אחד באיש, שמע מינה דעד שנים במשמע, עד שיפרוט לך הכתוב אחד. והכי קאמר קרא תרי לית צה אלא חד, וקאמר והיא לא נתפסה לאוסרה, אלמא עד אחד מהימן:

(ד) עַד אוֹמֵר נְטִמְאָת וְעַד אוֹמֵר לֹא נְטִמְאָת, אִשָּׁה אוֹמֶרֶת נְטִמְאָת וְאִשָּׁה אוֹמֶרֶת לֹא נְטִמְאָת, הִיְתָה שׁוֹתָה. אֶחָד אוֹמֵר נְטִמְאָת וּשְׁנַיִם אוֹמְרִים לֹא

רע"ב – (ג) שהיה בדיון – שלא יהא נאמן צה עד אחד, אם לא מגזירת הכתוב: עדות הראשונה: סתירה שאין אוסרתה איסור עולם – אלא עד שתשתה: אינה מתקיימת בפחות משנים – כדבעינן למימר מגזירה שיה, ור' יהושע היא: עדות האחרונה – טומאה: כל עדות שיש בה – נאמן צה דכתיב

חק לישראל – פרשת שופטים יום ג'

נטמאת, היתה שותה. שנים אומרים נטמאת ואחד אומר לא נטמאת, לא היתה שותה:

יחד גם לנו היינו עמד ובפנינו לא נטמאת, הרי נסתלק העד ובטלו דבריו מפני השנים, והרי היא בספיקה אם נטמאת קודם שבאו לנו ומלאום, ולפיכך שותה. ואשמעו ענין תנא בהני תרי צבי דמתניתין דבפסולי עדות הלך אחר רוב דעות בין לקולא בין לחומרא כלומר בין להסקותה בין שלא להסקותה:

רע"ב – (7) עד אומר נטמאת ועד אומר לא נטמאת – אוקי חד להדי חד, והרי היא בספיקה ושותה. ולוקא כי אתו בהדי הדדי, אבל בזה אחר זה, כשאמר הראשון נטמאת, הוי מהימן כבתרי. והשני האומר לא נטמאת הוי ליה חד, ואין דבריו של אחד במקום שנים: ושנים אומרים לא נטמאת – כלומר לא נטמאת בפניך, שכשצאת ומלאת שנסתרו

גמרא – סוטה דף ל"ט ע"א

אמר רבא בר רב הונא כיון שנפתח ספר תורה אסור לספר אפילו בדבר הלכה שנאמר ובפתחו עמדו כל העם ואין עמידה אלא שתיקה שנא' והוחלתי כי לא ידברו כי עמדו לא ענו עוד ר' זירא אמר רב חסדא מהכא ואזני כל העם אל ספר התורה ואמר ר' יהושע בן לוי כל כהן שלא נטל ידיו לא ישא את כפיו שנאמר שאו ידיכם קדש וברכו את ה' שאלו תלמידיו את ר' אלעזר בן שמוע במה הארכת ימים אמר להן מימי לא עשייתי בית הכנסת קפנדריא ולא פסעתי על ראשי עם קודש ולא נשאתי כפי בלא ברכה מאי מברך אמר רבי זירא אמר רב חסדא אשר קדשנו בקדושתו של אהרן ועונו לברך את עמו ישראל באהבה כי עקר כרעיה מאי אמר יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתהא ברכה זו שצויתנו לברך את עמך ישראל לא יהא בה מכשול ועון וכי מהדר אפיה מציבורא מאי אמר אדבריה רב חסדא לרב עוקבא ודרש רבוננו של עולם עשינו מה שגזרת עלינו עשה עמנו מה שהבטחתנו השקיפה ממעון קדשך מן השמים וגו' אמר רב חסדא אין הכהנים רשאים לכוף קישרי אצבעותיהן עד שיחזרו פניהם מן הצבור א"ר זירא א"ר חסדא אין הקורא רשאי לקרות כהנים עד שיכלה אמן מפי הצבור ואין הכהנים רשאים להתחיל בברכה עד שיכלה דיבור מפי הקורא ואין הצבור רשאים לענות אמן עד שתכלה ברכה מפי הכהנים ואין הכהנים רשאים להתחיל בברכה אחרת עד שיכלה אמן מפי הצבור ואמר רבי זירא אמר רב חסדא אין הכהנים רשאים להחזיר פניהם מן הצבור עד שיתחיל שליח צבור בשים שלום ואינן רשאים לעקור רגליהם ולילך עד שיגמור שליח צבור שים שלום וא"ר זירא אמר רב חסדא אין הצבור רשאים לענות אמן עד שתכלה ברכה מפי הקורא ואין הקורא רשאי לקרות בתורה עד שיכלה אמן מפי הצבור ואין המתרגם רשאי להתחיל

חק לישראל – פרשת שופטים יום ג'

בתרגום עד שיכלה פסוק מפי הקורא ואין הקורא רשאי להתחיל בפסוק אחר עד שיכלה תרגום מפי המתרגם אמר רבי תנחום א"ר יהושע בן לוי המפטיר בנביא צריך שיקרא בתורה תחילה:

רש"י על הגמרא

וכי עקר כרעיה – צעזודה למיסק והוא מחזיר פניו כלפי תיבה מאי אמר: וכי מהדר אפיה מליבורא – כשגומר צרכותיו מחזיר פניו לכד התיבה עד שיגמור עליה לצור המצדך את עמו ישראל בשלום: מה שהצטחנו – שתסכים על ידו כדכתיב ואני אצרכם (במדבר ו): לכוף קשרי אצבעותיהם – שפושטין אצבעותיהם כשמצרכין ולאחר שגמרו סוגרין אגרוף שלהם כשאר בני אדם קשרי אצבע הם החליות שפופים ופושטין בהם: אין הקורא – שליח לצור שקורא כהנים שיחזירו פניהם לצדך: אמן – של צרכה הולאה:

במה הארכת ימים – איזה זכות צידך שהארכת ימים: קפנדריא – לקצר דרכו דרך בהכ"נ ליכנס צפתח זה ולצאת כנגדו ולשון קפנדריא מפרש צרכות (דף סב) אדמוקיפנא אדרי איעול בהא עד שאני מקיף סביב השורות הללו אכנס בזה ואקצר דרכי ודרי שורות בתים: ולא פסעתי על ראשי עם קודש – שהיו יושבים התלמידין בבית המדרש על גבי קרקע והמהלך ציניהם כשהן יושבין ונכנס לישב במקומו מרחיב פסיעותיו בעל כרחו והוא לשון מפסע ונראה כמפסע על ראשיהם לפיכך צריך להקדים או ישב לו מבחוץ: ולא נשאתי כפי לצדך – שכהן היה: בלא צרכה – צרכה דמפרש ואזיל מאי מצדך:

זוהר – מצורע דף נה' ע"א

אמר רבי אלעזר פתיב, (ויקרא טו) והזרתם את בני ישראל מטומאתם וגו' בטמאם את משפני אשר בתוכם. והזרתם, פהאי זר, דאיהו זר מפלהו, ולא אתחבר במה דליתיה דיליה:

ותא חזי, בשעתא דמסתאבין בני נשא לתתא, מסאבין לון בכלא, וקא אתמר. אבל, בשעתא דרוח מסאבא אתער (ס"א לתתא, אתער רוח וכו') חשבתון זר, אלא רוח מסאבא דלתתא, אתער רוח מסאבא אחרא, ואתיהיב ליה רשותא לנחתא לעלמא. מאי רשותא, רשותא דקדושה דהוה נחית ומחי ביה, לא אשתכח, ואסתלק, וכדין אתגלייא דינא, לקבליהון דחייבין, ואוסיף דינא על דיניה, וכדין, תדין רוחין משתכחין בעלמא, חד, רוחא דדינא, וחד, רוחא דמסאבא:

אמר רבי אלעזר, אצטריכנא קא למימר מלה דאוליפנא מאבא. תא חזי, קא ילפינן מנגע דביתא. דכד רוחא מסאבא שדיא בביתא וקודשא ברוך הוא בעי לדכאח ליה, שדר נגע צרעת בביתא, לקטרנא דא ברא, ויהוא נגע לא אעדי מביתא, ואף על גב דרוח מסאבא אסתלק מההוא ביתא, עד דינתעון ביתא, אבגין ואעין וכלא, בדין אתדכי אתרא:

חק לישראל – פרשת שופטים יום ג'

בְּהַאי גְּוֹזָנָא, מֵאֵן דְּאַסְתָּאב וְאַתְעַר רוּחָא מְסַאבָּא וְשָׂאֲרֵי עֲלוּי, כִּד בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְדַכְּאָה עֲלֵמָא, אֲתַעַר רוּחַ דִּינָא תְּקִיפָא, וְאַשְׁתַּכַּח בְּעֲלֵמָא וְשָׂרִיא עַל הַהוּא רוּחָא מְסַאבָּא, וּמְקַטְרְגִי דָּא בְּדָא, עַד (דָּף נ"ה ע"ב) דִּיתַעְבְּר מֵעֲלֵמָא, וְהַהוּא רוּחָא דִּינָא תְּקִיפָא, לֹא אֲסַתְּלַק מֵאַתְרֵיהּ עַד דִּינִתְּז אַתְר, שְׂיִפִּין וְגֵרְמִין וְכֻלָּא, בְּדִין אֲתְדַכֵּי עֲלֵמָא וְאַתְעַבְרוּ מִנִּיהּ רוּחִין מְסַאבִּין, וְעֲלֵמָא אֲשְׁתַּכַּח בְּדַכּוּ:

וְעַל דָּא תְּנִינוּ, אַתָּא לְאַסְתָּאבָּא מְסַאבִּין לִיָּה וְדָאֵי. וְזִי לִיָּה לְבַר נֶשֶׁת כִּד שְׂאֲרֵי עֲלִיָּה רוּחַ מְסַאבָּא, וְאַשְׁתַּכַּח בֵּיהּ בְּעֲלֵמָא, דְּוִדָּאֵי לִינְדַע, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְבַעְרָא לִיָּה מִן עֲלֵמָא. זְכָאִין אִינְוִן צְדִיקָא דְּכֻלָּהוּ קְדִישִׁין, וְאַשְׁתַּכַּחוּ בְּקְדוּשָׁה קְמֵי מְלַכָּא קְדִישָׁא, וְשָׂרִיא עֲלִיָּהוּ רוּחַ קְדִישָׁא, בְּהַאי עֲלֵמָא וּבְעֲלֵמָא דְּאַתֵּי:

הלכה – הרמב"ם הלכות ברכות פרק ג'

(ב) האוכל פת חייב לברך לפניו ברוך אתה יי' אלהינו מלך העולם המוציא לחם מן הארץ ולאחריה ארבע ברכות אכל דגן שלוק כמו שהוא מברך לפניו בורא פרי האדמה ולאחריו בורא נפשות רבות אכל קמח מברך לפניו שהכל ולאחריו בורא נפשות רבות:
(ג) קמח של אחד מחמשת המינין ששלקוהו וערכו במים או בשאר משקים אם היה עבה כדי שיהיה ראוי לאכילה וללעסו מברך עליו בתחלה בורא מיני מזונות ולבסוף על המחיה ועל הכלכלה ואם היה רך כדי שיהיה ראוי לשתיה מברך עליו בתחלה שהכל ולבסוף בורא נפשות רבות:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.